

H. NUR ARTIRAN

NUN
KAPISI

ÖNSÖZ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

İlahi rahmetiyle gönül چراغımızı aydınlatan, bizlere manevi aşkının muhabbetini lütfeden, Cenab-ı Rabbü'l-âlemin'e sonsuz hamd u senalar olsun.

Cenab-ı Allah, bir hadis-i kudsiye göre, “Ben gizli bir hazine idim, bilinmekliği murat ettim ve âlemleri yarattım” buyurmuştur. Bir âyet-i kerimede ise, “Bu dünya hayatı sadece bir oyun ve oyalanmadan ibarettir” denir. Yani, varlığımızın yegâne gayesi, gölge varlıklarımızın mesken tuttuğu bu hayal dünyasından sıyrılıp, hakikat deryasına dalabilmektir. Çünkü bu dalışta kendini tanımak vardır; nefsinin aczini bilen Rabbini de bilecektir.

İki cihan serveri Efendimiz ise, “Ashabım yıldızlar gibidir” diye buyurmuştur. Rabbimize doğru uzanan meşakkatli menzilde, bütün dertlerimizin devası, kalplerimizin süruru, ruhumuzun ebedi saadeti; adeta namütenahi bir sükûta bürünmüş olan bu mukaddes yıldızların seyrini takip etmekle mümkündür.

Ezelden ebede kadar, gelmiş geçmiş bütün peygamberlerden, Cenab-ı Hakk'ın bütün veli kullarından, Hak âşıklarından, üzerimize doğru süzülen bu ilahi nur eksilmez. Naçiz ömrümüzdeki en kıymetli vazifemiz ise yönümüzü her fırsatta bu aydınlıklar içindeki tarafa doğru çevirmektir. Çünkü üzerimize yansıyan bu aydınlığın içinde, bize doğru açılan nice gizli kapılar vardır.

Elinizde bulundurduğunuz “*Nun Kapısı*” adlı bu eser, “Evlere kapılardan giriniz”, “Ashabım yıldızlar gibidir” diye buyrulan ve bunun gibi daha pek çok mübarek âyetlerin ve hadislerin manevi muhabbeti içerisinde kaleme alınmıştır. Cenab-ı Hakk'ın veli kullarından işittiğimiz, bizlere miras kalan nice manevi mesajlara gönlümüzü açmak, bu kutlu işaretlerin izini takip etmek ve suretteki manayı bir hayat biçimi olarak yaşamaya çalışarak, bize açılan aydınlık kapıların aralığından geçip, o ışıklı yola kadem basmak; inanıyoruz ki bize ebedi bir huzur bahşedecek, varlığımızın mukaddes gayesini, yani eşref-i mahlûkat olan varlığımızın o yüce manasını bizlere tekrar yeniden hatırlatacaktır.

Nun Kapısı adlı bu yeni kitabımızda, daha ziyade Hz. Mevlânâ ve diğer bazı aziz büyüklerimizden derlediğimiz bir kısım deruni sözleri, manevi mesajları; mümkün olduğunca yalın, açık bir lisanla sizler için burada kısaca açıklamaya gayret ettik. Cenab-ı Hakk'ın bu çok müstesna veli kullarından paylaştığımız her bir beyit, her bir sözde, inanıyoruz ki, “Ben gizli bir hazine idim” hadis-i şerifinde buyurulan, o gizli hazinenin kapısına kadar bizleri ulaştıracak olan bir işaret vardır. Hz. Mevlânâ, “Akıllı olan kişiye bir işaret yeter” diye buyurmuştur. Bu naçiz eserin, bu mukaddes işaretleri keşfetmeye vesile olmasını temenni ediyoruz. Sayfa sayfa zevk edilen her bir kelam, her bir mana, her bir mana kapısından içimize süzülen nice manevi ışıklar, bütün okuyucularımızı pür-nur eylesin dileriz. Vakt-i şeriflerimiz hayrolsun, hayırlar fetholsun; şerler

def olsun; maddi manevi huzur ve esenliğimiz nurun âlâ nur olsun. Aşkullah, şevkullah, muhabbet-i Resulullah, muhabbet-i ehl-i beyti Resulullah!

Hayat Nur Artıran
26 Eylül 2014, Cuma
Fındıkzade-İstanbul

NUN KAPISI ÜZERİNE

Hayat Nur Artiran Hanımefendi'nin yıllar önce sosyal medyadan paylaştığı Mesnevî beyitleri, tasavvuf ricalinin özlü sözleri ve vecizeleri *Nun Kapsı* adıyla basılmış ve okuruyla buluşmuştu. Ancak, bir müddettir tükenmiş olan bu eseri H. Nur Artiran'ın takipçileri sıkça soruyor ve yeniden basılmasını intizar ediyordu. Diğer üç kitabı Sufi Kitap'ta neşredilmiş olan H. Nur Artiran'ın *Nun Kapsı* adlı bu eserinin ikinci baskısı da nihayet koleksiyonun değerli bir parçası olarak yerini alıyor. Hız, hırs ve haz terimleriyle formüle edilen içinde bulunduğumuz çağ, insanların korkunç bir şekilde vahiyden ve kutsal olandan uzaklaştığı bir zaman. İnsanın çevresindeki dünyalıkların cazibesi kadar, hakikatin peşinde olduğunu iddia eden ham ruhların ve kaba softaların usulsüzlükleri de bu uçurumu artırmakta. Kötünün, zulmün, günahın, ahlaksızlığın gemi aızıya aldığı böylesi bir dönemde, zihinler ve kalpler kendileriyle baş başa kalacak vakit bulamamakta, kaçınılmaz son her geçen dakika yakınlaştığı halde durup da nereye doğru yol aldığını tefekkür edememekte. En güzel evlerin, en konforlu araçların, en şık elbiselerin, en leziz yemeklerin hedeflendiği böylesi bir dünyada madde şistik-

çe ve gürbüzleştikçe, mana ve ruh büzülmekte ve erimektedir. Hayat Nur Artıran; Hz. Mevlânâ, Abdülkadir-i Geylanî, Ahmed er-Rufai, İbn Ataullah el-İskenderî, Şems-i Tebrizî, Sadi Şirazî ve Ebul Hasan Harakanî gibi abide şahsiyetlerin ölümsüz sözlerini kısa kısa şerh ve izah ederek işte bu fani hayatın zahiren geniş ama batınen dar kıskacından kurtulamayan insanlara “Âb-ı Hayat” takdim ederken, gerçek kurtuluşun ve huzurun İslam tasavvufunun “Nur” yüzünde olduğunu en güzel ve yalın ifadelerle anlatıyor. İbrahim Sûresi’nde “güzel söz, kökü sabit, dalları gökte olan güzel bir ağaca” benzetilir. “O ağaç, Rabbi’nin izniyle her mevsim meyvesini verir!” İşte, muhtereme Artıran Hanımefendi de “her zaman meyve verecek” şekilde paylaşmış olduğu bu “güzel sözlerin” yeniden neşriyle ihtiyaç duyan gönüllere ulaşmasını ve o sinelere inşirah salmasını niyaz ediyoruz.

Sufi Kitap

Kur'ân-ı Kerim'deki âyetler, Peygamber
Efendimiz'in hadis-i şerifleri ve peygamber varisi
olan Hakk dostlarının sözleri “kapı” gibidir.

H. Nur Artıran

Bakara Sûresi'nde; "Evlere kapılardan giriniz" denir. Bu âyet-i kerimeyi evimizin kapısı olarak algılamak gâyet tabîîdir. Fakat ezelden ebede, cümle olmuş olacak her şeyden haberdar olan Yüce Yaratıcı bir zaman sonra tek katlı kerpiç evlerin yerini gökdelenlerin alacağını, insanlar istese de yüz katlı binaların camından içeri atlayamayacağını elbet bilir. Bu âyet-i kerime dünya durdukça geçerli olacağına göre farklı bir mânâsının da olması gerekmez mi? Kur'ân-ı Kerim'i anlamanın yedi boyutu olduğuna göre, elbet bu âyetin farklı yorumları da olacaktır. Şu bir gerçek ki; âyet-i kerimeler, hadis-i şerifler ve Allah dostlarının sözleri de tıpkı "kapı" gibidir. O nedenle sözlerin sadece dış yüzünü, sureta ilk mânâsını yeterli bulmak eksik bir anlayışa, özden hakikatten uzak, kapıda kalmamıza sebep olur. Kapıya gelmekteki asıl gaye içeri girmek, içeriye girmekten maksat güzeli görmek, güzeli görmekten maksat ise vuslata ermektir. Yani oldukça derin mânevî özelliği olan sözlerin sadece dış boyutunu yeterli bulmadan, içinde sırlanan mânâyâ ulaşmak, o sözün lahuti mânâsınıda yaşamaya çalışmak asıl gayemiz olmalıdır. İbadetlerimizde de aynı minval üzere düşünmek gerekir. Bilindiği gibi, abdest almaktan maksat yıkadığımız uzuvlarımızı yaratılış gayesi doğrultusunda kullanmaktır. Namazdaki rükû ve secdemiz de tümüyle şeklidir. Dolayısıyla, sözler gibi, yapılan ibadetlerden beklenen gayeyi dikkate almak gerekir. Cenâb-ı Hakk Kalem Sûresi'nde: "*NUN* ve kaleme, onun yazdıklarına and olsun" diyerek yemin etmiştir. Nun arapça bir harf, kalem ise herkesin bildiği yazı aleti. Yüce yaratıcı hiçbir zaman fani, gelip geçici bir varlığa yemin etmez. Çünkü bu, onun şanına yakışmaz. Baki olan Allah, ancak baki olana kasem eder. Dolayısıyla âyette sözü edilen "*NUN*" diğer bir manasıyla namazda rükû halinde olan insanı temsil eder. Namazda rükû halinde olmanın gerçek boyutu ise tümüyle hiçlik, tevazu ve mahviyettir. Çünkü hakikat âleminde Yüce Yaratıcı karşısında bir hiç olduğunun idrak ve şuuru içinde olmadan gerçek manada

secdeye varılmaz. Secde ise topraktan yaratılan bedenin toprağa karışmasıdır. Yani ölmezden evvel ölmenin alameti ve nişanıdır. O nedenle “AŞK” ile “NUN” kapısına gelmeden kalem olunmaz. Kalem olmaktan maksat ise; bir hadis-i kudside açıklandığı üzere; “Ben bir kulumu sevince, onun gören gözü, duyan kulağı, tutan eli, konuşan dili olurum. Artık o benimle duyar, benimle görür, benimle tutar, benimle yürür. Bu “Hâdis-i şerifi, hakiki manada yaşamak, şekilden suretten kurtulup, şekilsiz suretsiz olana teslim olmaktır. Kimin gönlünde bir kapı açılrsa, o her zerrede bir güneş görür. Fecr Sûresi’nde geçen: “Ey huzura kavuşmuş insan! Sen O’ndan hoşnut, O da senden hoşnut olarak dön Rabbine, katıl seçkin kullarım arasına ve hadi gir cennetime” denilen yerdir.

Allah'ım, Sen bir kulunu belâ ve sıkıntılardan
kurtarmak istersen; onun gönlüne ağlamayı,
yalvarmayı, duâ etmeyi ihsan edersin.

(Mesnevî, cilt V, beyit 1603)

Hız. Mevlânâ

Cenâb-ı Hakk; isyankâr, günahkâr, yaratılış gâyesinden uzak, mânevî sefâlet içerisinde yaşayan kişilerin, gerçekler âleminde nasıl zorlu bir yaşam içinde kalacaklarını tüm semavî kitaplarda açıkça bildirmiştir. Fakat bütün bu sert uyarıların ardından, pişman olup af dileyenlerin, hata ve kusurları ne denli büyük olursa olsun, Cenâb-ı Allah tarafından bağışlanacağı da çok açık bir şekilde müjdelenmiştir. Başlıkta sözü edilen belâ ve sıkıntı ise; kişinin kendi elinden, dilinden, hâl u ahvalinden kaynaklanan acı ve ıstıraplardır. İnsan, ancak elinin ettiğini çeker. Şu bir gerçek ki; Allah, asla kuluna zulmetmez, belâ ve musibet vermez. Şahsî egolarımızı tatmin etmek için karşı tarafa vereceğimiz her türlü sıkıntı, acı, ıstırap fazlasıyla bize geri döner. Çünkü bu dünya dağa benzer; yapılan, edilen işler de sese... Dolayısıyla ister iyi, ister kötü; cümle davranışlarımız, seslerimiz ve sözlerimizle mutlaka bir gün yüzleşmek zorunda kalırız. O nedenle ârifler şöyle demiştir: “Hâlin ne ise, müşteri sen oldun o hâle, noksanı meğer adl-i ilâhîde mi sandın”

Sonuç itibarıyla; insan gerçekten hatalarının, yanlışlarının idraki ve şuuru içerisinde Yaratıcısı’ndan özür dilediği takdirde, gözle görülmez kirlerin yegâne temizleyicisi olan gözyaşı da istem dışı olarak gözlerden süzülür. Gönül de, O’na doğru el açıp duâ ve niyazda olur. Belâ ve sıkıntılardan kurtulmanın çâresi; pişmanlık, tövbe ve gözyaşıdır. Fakat bu tövbenin mâhiyeti de gerçekten pişman olup tövbe ettiğimiz hatayı bir daha kesinlikle tekrarlamamaktır. Hz. Mevlânâ bir beytinde: “Tövbe etmekten ne zaman tövbe edeceksin?” der. Çünkü Yüce Yaratıcısı’na karşı verdiği sözü tutmamak da insanın başına ayrı bir belâ ve sıkıntı açar. Dolayısıyla ikide bir verdiği sözü tutmamak, insanı şeytanın maskarası yaparken, samimi pişmanlık duyan insanların başına da hatası ve yanlış ne denli büyük olursa olsun, İlâhî rahmet yağar. Yeryüzüne canlılık veren yağmurun diğer adı, rahmettir. Bu rahmetin hakikati ise, beden toprağını sulayan samimi bir damla gözyaşı ve pişmanlıktır.

Şu iki gözünü kapa da can gözünü, gönül gözünü
aç; baş gözünün görüşüne aldanan nice kişiler
helâk olup gitti.

(Divân-ı Kebîr, cilt I, gazel 286)

Hız. Mevlânâ

Şu bir hakikat ki göz görmez; bakar, kulak duymaz; işitir. Aslolan ise; bakmak değil görmek, işitmek değil duymaktır. Bakılan herhangi bir nesneyi veya insanı gerçek boyutuyla, doğru eksiksiz bir şekilde görebilmek, işitileni de hakiki mânâda duyabilmek için, insanın gönül gözünün, gönül kulağının açık olması gerekir. Baş gözü gördüğünü zannetse de gördüğü sadece şekildir, sûrettir; dış görünüşle sınırlıdır. Hâlbuki asıl mânâ; öz, şekil ve sûretin içinde gizlenmiştir. Baş gözüyle bakıp çok emin bir şekilde değerlendirmek; cevizi, yeşil acı kabuktan ibaret zannetmeye benzer. Şaşmaz, yanılmaz, baktığını her yönüyle gören bir göze sahip olmanın yolu; baş gözünü ayıp, kusur, eksik görmekten men etmektir. Baş gözü kapı gibidir, oradan içeri girilir. Göz kapısının önü, çeşitli duyguların ve düşüncelerin çöplüğüne dönüştüğü takdirde, içerideki gönül gözüne yol bulunmaz. Bulunsa bile, çöplükten yayılan mikroplar, sağlıklı bir şekilde görmeye engel olur. Göz asla su ile temizlenmez, gözü temizlemenin yolu; temiz bakmak, temiz görmek, temiz düşünmek, baktığı şeyden gördüğü kadar ibret almaktır. Çünkü göz; bakmak, görmek, gördüğünden de ibret almak için yaratılmıştır. Yusuf Sûresi 105. âyette: “Göklerde ve yerde nice deliller vardır ki, yanlarından geçerler de fark etmezler, yüz çevirerek geçer giderler.” buyrulur. Hayvanlardan, meyvelerden, gece ve gündüzün arka aryaya gelişinden ve daha birçok şeyden ibret almamız gerektiği âyetlerle açıklanmıştır. O nedenle Niyâzi-i Mısırî Hazretleri: “Bir göz ki olmaya ibret nazarında, ol düşmanıdır sahibinin başı üzerinde.” derken, Hz. Mevlana da, “İmân, dikkatle bakmak; bakılan şeyin mânâsını, hakikatını anlamaya çalışmaktır.” diye buyurmuştur.

İyilik edene, ihsanda bulunan kişiye bilinçli
şekilde teşekkür etmek, aslında Allah'a
şükretmektir.

(Mesnevî, cilt VI, beyit 3254)

Hız. Mevlânâ

Kimden gelirse gelsin, kimin eliyle olursa olsun hiç değişmez; bizlere ulaşan her türlü iyilik, güzellik, hatta sevgi, saygı, hürmet, muhabbet bile Cenâb-ı Allah'ın kereminden kaynaklanan çeşitli lütuflar, ihsanlardır. Bunlar çeşitli sebepler neticesinde, birileri vasıtasıyla bizlere gelir, ulaşır. İşte insan böylesi bir hissiyatla, herhangi bir iyiliğe, güzelliğe samimiyetle teşekkür ederse, bu aynı zamanda Cenâb-ı Allah'a da samimi bir şükür sayılır.

Teşekkür etmek, dünyevi olarak medeni bir davranış olarak algılansa da aslında çok önemli bir mânevî sorumluluktur. Çünkü insanlara yapılmayan teşekkürün şükrünü, Cenâb-ı Allah'ın kabul etmeyeceği çok açık bir şekilde ifade edilmiştir. Bu sebeple de, Hakk dostları kendilerine ulaşan bir nimet ve hizmete karşılık, "Allah'a şükür, kula teşekkür" demeyi adet edinmişlerdir..